

En dono fe

Josep M. Riu Margalef

Amadís Morrofinis i Sobremixió, com a exsecretari de l'Ajuntament de la Xixina Alta, dono fe dels fets que tot seguit passo a reportar:

Don Generós Delmarró i Delmarró, batlle de la Xixina Alta, quan rebé la notificació del senyor president del govern acceptant la invitació del consistori a presidir l'acte inaugural del nou cementiri municipal, fou l'home més feliç de la Terra, no en va era la seva obra magna. Gràcies a Déu que, amb la inauguració –pensà *Don Generós*–, per fi s'apagaran –o, si més no, minvaran– les veus dels malcontents de sempre contraris a l'obra funerària. Alguns veïns consideraven que, remodelant i ampliant el fossar vell, n'hi havia de sobres per cobrir les necessitats del poble. Un altre sector rebutjava l'obra frontalment perquè deien que els xixinesos, en morir, volien reposar al costat dels seus éssers estimats difunts i no que els en separessin, com passaria amb el nou fossar, la qual cosa era una immoralitat que la gent de bé, com ells, no podien permetre. I encara hi havia un altre sector que trobaven el nou fossar excessivament gran i massa car. Fins insinuaren que el senyor Delmarró se n'havia untat els dits. Uns quants burletes arribaren a fer un manifest justificant les

dimensions de l'obra d'aquesta guisa: «Donat que la Xixina Alta és un poble sense vida, necessitem un cementiri ben gran perquè hi càpiga tot sencer». Quina ironia! El senyor Delmarró, home d'una gran moderació i perícia política, quan s'esqueïa, capejava els seus opositors argumentant que el petit fossar vell ja no donava més de si, i que, tècnicament, no era ampliable, ergo, se n'havia de fer un de nou que garantís una sepultura digna a tots els xixinesos presents i futurs.

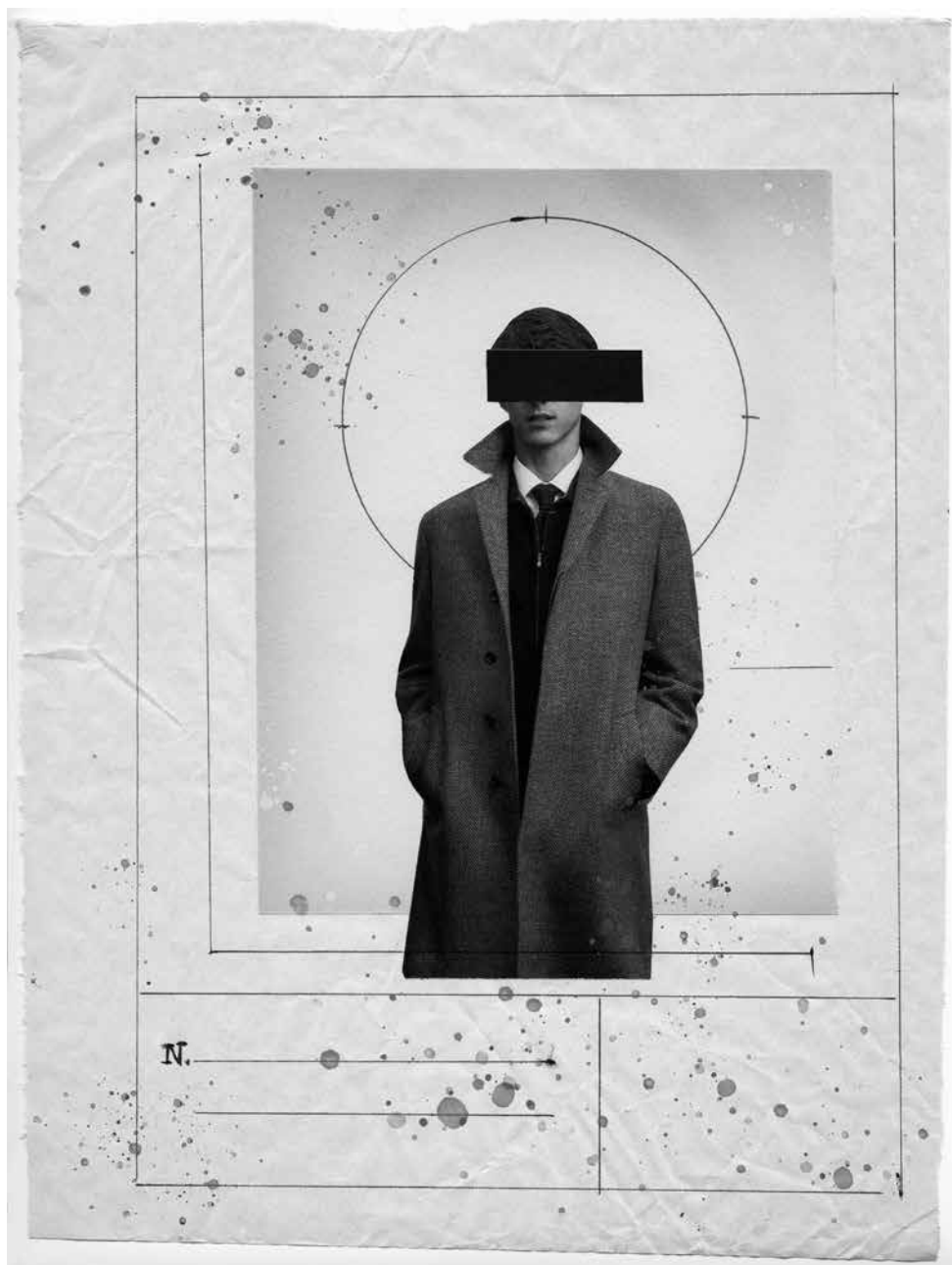
Don Generós va convocar una reunió urgent del ple municipal amb la inauguració com a únic punt de l'ordre del dia. L'home, que duia el pòndol del municipi amb mà ferma, proposà un acte inaugural senzill, però emotiu. El dia de la festa major d'estiu, data fixada per a la inauguració, en sortir de missa major, autoritats i convidats anirien en comitiva al cementiri. En arribar-hi, mossèn Matatias beneiria el recinte funerari. Tot seguit, el senyor president descobriria una làpida commemorativa i dirigiria unes paraules als presents. En acabat, en una fossa excavada a terra, al peu d'un xiprer, hi enterrarien una petita urna que contindria uns ossos anònims procedents del fossar vell. Mossèn Matatias arrodoniria l'acte posant-hi la cirereta espiritual entonant

un responsori. Finalment, i com a cloenda, oferirien un dinar al senyor president a la fonda del poble, moment que aprofitarien per imposar a l'il·lustre convidat la medalla de la vila. A la reunió, regnà la unanimitat, excepte en si la medalla havia de ser d'or o de plata. Finalment, prevalgué el criteri del senyor batlle que les coses, si es fan, s'han de fer ben fetes o, si no, millor no fer-les. En conseqüència, acordaren que fos d'or.

I arribà el gran dia. El poble no semblava el mateix. Feia goig de veres. Els carrers havien sigut escombrats i regats a consciència. Finestrals i balconades lluien cobrellits, vànoves i banderes. A l'hora prevista, a la casa de la vila, s'hi aplegaren els membres del consistori i una granada representació dels estaments i entitats locals. Només faltava el senyor president, que no acabava d'arribar. Després d'una llarga espera, els nervis començaren a apoderar-se dels membres de la corporació, inclòs aquest humil exsecretari. Llavors, vaig rebre aquell estrany missatge de text al mòbil en què, com a remitent, hi figurava una xeix. El missatge deia «Amadís, sota cap concepte no surtis de l'ajuntament fins que sigui fosca nit». Mentre ho llegia, no sé per què,

vaig entendre que havia de fer cas de la misteriosa admonició. Tot seguit, vaig anar a disculpar-me al senyor Delmarró perquè no assistiria als actes inaugurals, atès que m'havia indisposat. I espera que esperaràs. I el senyor president sense donar senyals de vida. *Don Generós*, desesperat, em féu trucar a presidència, però ningú es posà al telèfon. Mossèn Matatias havia perdut la noció del temps esperant revestit al ganzell de l'església. La gent que omplia la plaça fent temps xerrant animadament, cansada d'esperar, a poc a poc anà afluixant el to de veu com si se'ls estronqués la xerrera. Els coloms del campanar deixaren de parrupejar. Els pardals, de piular. Els gossos, de bordar. I la resta d'animals, domèstics o no, també emmudiren. L'espera es feia eterna. Fins i tot l'aire, diries que s'havia paralizat. Al grup de grallers encarregat d'animar la festa, se'ls acabà la bufera. Els gegants del poble, extenuats de tant ballar, plegaren veles. De sobte, tot fou silenci. Primer, matisat. I, ben aviat, absolut.

Al senyor president ja no l'esperava ningú. L'Àngel de la Mort se li havia avançat. L'únic que va quedar amb vida fou aquest humil exfedatari, suposo que amb la missió d'aixecar-ne acta. »

En dono fe. Il·lustració de Verònica Moragas Rovira.